

За да може да се нарѣди така, както говорѣхъ, трѣба народа да привикне да работи сжгласно; освѣнтъ това той трѣба да има сжбрани пари и да знае какъ са правѣтъ разни нѣща. До нѣкога той всичко това ще си набави и ще си нарѣди работитѣ тѣй, както бѣше казано по горѣ. А за сега трѣба да се земжтъ мѣрки щото принасянието да става по евтино. Принасянието става чрѣзъ пѣтищата, — значи, трѣба, щото пѣтищата да бжджтъ добри, за да може принасянието по тѣхъ да става по скоро, за да не са развалѣтъ нѣщата съ прѣнасянието; тамъ дѣто има рѣки, прѣнасянието става по тѣхъ; а въ други мѣста трѣба да се правѣтъ добри шосета, а ако може, и желѣзни пѣтища.

Изобщо цѣната на стоката са уголѣмява съ прѣминуванieto ѝ отъ едни ржцѣ въ други, отъ единъ търговецъ въ други. По полѣзно щѣше да бжде за обществото, ако сичкитѣ стоки са правяха въ това мѣсто, кадѣто тѣ са употрѣбавжтъ, за да са не харче за прѣнасянието имъ; щото самичкитѣ работници да бжджтъ ступани, и продаванието на стокитѣ да не минува прѣзъ ржката на търговцитѣ. И наистина да кажемъ че чифтъ обуца въ таково общество струвжтъ 20 грошове, кило ржжъ — тѣй сжщо 20 грошове, тогава чифтъ обуца ще са размѣнявжтъ за кило ржжъ и сичката тжзи ржжъ ще ѣж земе работника който е направилъ обуцата. Ако обуцата и ржжята бжджтъ направени отъ наети работници, то цѣната на кило ржжъ и на чифтъ обуца, ще бжде 25 гр., — 5 грошове ще бжджтъ печалба на чокоина или фабрикантина. Това е йоще нищо, защото все пакъ кило ржжъ са размѣнява за чифтъ обуца. Но главната разлика на този случай отъ пѣрвия състои въ това, че сега не сичката ржжъ, зета за обуцата, са пада на работника; часть отъ неѣж ще остане у фабрикантина. Работника като земе отъ господаря си за направата на чифтъ обуца 20 гр., нѣма да купе за